



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. C. s.r.o.**, IČO X,
sídlem X,
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017, č. j. 150583/2015/KUSK-DOP/KOR, sp. zn. SZ_150583/2015/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 18. 10. 2017, č. j. 150583/2015/KUSK-DOP/KOR, sp. zn. SZ_150583/2015/KUSK/2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu L. n. L., odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 10. 2015, č. j. OD/100423/15/Uh, sp. zn. OD/60027/15/Uh/331-7 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým (napadeným) rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu

provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jelikož v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť řidič motorového vozidla RZ X dne 30. 6. 2015 v 13:40 hod. v ulici X v obci L. n. L. zaparkoval v místě zákazu zastavení, čímž bylo porušeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu, a tímto jednáním se řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobkyni byla dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., také povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně předně namítá, že odpovědnost za správní delikt zanikla ke dni 20. 10. 2016. Dále namítá změnu právní kvalifikace skutku, o které nebyla předem vyrozuměna. Také tvrdí, že se měl správní orgán I. stupně zabývat tím, zda byla značka č. B 29 umístěna opatřením obecné povahy. Nadto namítá vady výrokové části prvostupňového rozhodnutí, přitom zejména poukazuje na nedostatečný popis skutku, neboť z výroku nevyplývá, že by jednání řidiče vozidla provozovaného žalobkyní vykazovalo znaky přestupku, a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť chybí hodnocení důkazů a byl opomenut navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí pana Y.. Žalobkyně též dovozuje protiústavnost svého postihu, neboť objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za dodržení povinností řidiče je v rozporu s ústavně zaručeným principem presumpce nevinny a právem odepřít výpověď. Žalobkyně také namítá, že při řešení přestupků v České republice dochází k diskriminaci, jelikož správní orgány přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí dlouhodobě a ve velkém rozsahu nestíhají. Závěrem žalobkyně a její zástupce s odvoláním na ochranu soukromí požadují, aby jejich osobní údaje nebyly v žádné podobě seznatelné z rozhodnutí zveřejňovaných na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. V podrobnostech je argumentace žalobkyně rozvedena v rámci posouzení jednotlivých žalobních bodů.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zejména poukazuje na to, že v žalobě uvedené námitky nebyly uplatněny v rámci odvolání, a proto bylo jeho povinností přezkoumat toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy. K jednotlivým žalobním bodům se žalovaný blíže vyjadřuje a doplňuje poznatky ze své úřední činnosti ke zneužívání osobních údajů osoby L. Y.. Navrhuje zamítnutí žaloby.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel od orgánu Městské policie L. n. L. dne 8. 7. 2015 oznámení o podezření ze spáchání přestupku/jiného správního deliktu, které obsahovalo informace týkající se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaného dne 30. 6. 2015 v 13:40 hod. v L. n. L. v ulici X řidičem motorového vozidla tov. zn. P., RZ X, s popisem „zákaz **stání**“. K oznámení byl přiložen důkazní materiál obsahující fotodokumentaci přestupkového jednání a stejnopis formuláře výzvy pro nepřítomného pachatele přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu vyplněný

zaměstnankyní Městské policie L. n. L. str. T. F. téhož dne s označením přestupku „porušení zákazu **stání**“.

5. Dne 10. 7. 2015 byla žalobkyni doručena výzva k uhrazení částky 500 Kč podle § 125h zákona o silničním provozu z důvodu spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením povinnosti uložené řidiči v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně ve výzvě uvedl, že vozidlo, jehož provozovatelem byla podle lustrace v centrálním registru silničních vozidel žalobkyně, bylo zaparkováno dne 30. 6. 2015 v 13:40 hod. v L. n. L. v ulici X v místě, kde je (dopravní značkou) zakázáno **zastavení**. Správní orgán I. stupně poučil žalobkyni o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
6. Podáním ze dne 15. 7. 2015 sdělila žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce – obchodní společnosti F. C., s. r. o. (bez doložení podepsané plné moci), správnímu orgánu I. stupně, že v předmětné době měl vozidlo k užívání a řídil jej pan L. Y., kterého dále identifikovala datem narození a adresou.
7. Dne 8. 9. 2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), protože nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku (porušení zákazu **zastavení**) dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
8. Dne 10. 9. 2015 správní orgán I. stupně doručil žalobkyni příkaz ze dne 8. 9. 2015 podle § 150 správního řádu, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu (porušení zákazu **zastavení**) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dne 16. 9. 2015 podala žalobkyně proti příkazu odpor, a to prostřednictvím svého zmocněnce – obchodní společnosti F. C., s. r. o. (bez elektronického podpisu a doložení podepsané plné moci), který dne 21. 9. 2015 potvrdila elektronicky podepsaným podáním a dne 22. 9. 2015 doložila podepsanou plnou moc udělenou zmocněnci. Včasné podaným odporem došlo ke zrušení příkazu a v řízení se pokračovalo.
9. Oznámení o zahájení řízení o správním deliktu (porušení zákazu **zastavení**) provozovatele vozidla a předvolání ze dne 24. 9. 2015 bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 25. 9. 2015. Správní orgán I. stupně následně konal dne 13. 10. 2015 ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně, která se po (náležité) omluvě nedostavila.
10. Dne 20. 10. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. P., RZ X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Správní delikt byl spáchán v souvislosti s protiprávním jednáním řidiče spočívajícím v tom, že dne 30. 6. 2015 v 13:40 hod v ulici X řidič motorového vozidla zaparkoval motorové vozidlo v místě zákazu **zastavení**, a tím porušil **§ 27 odst. 1 písm. r)** zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
11. Dne 4. 11. 2015 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobkyně odvolání (bez zaručeného elektronického podpisu zmocněnce; dne 9. 11. 2015 bylo

potvrzeno elektronicky podepsaným podáním), ve kterém zároveň žalobkyně žádala o poskytnutí kopie části spisu, případně sdělení možného termínu nahlédnutí do spisu, a o stanovení lhůty pro doplnění odvolání v minimální délce 14 dnů. Dne 10. 11. 2015 správní orgán I. stupně toliko postoupil odvolání se spisem žalovanému, který dne 18. 10. 2017 vydal napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 26. 10. 2017, přičemž dne 27. 12. 2017 byla žaloba dodána do datové schránky soudu) a osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Posouzení žaloby soudem

13. Soud předesílá, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuplatnila jedinou věcnou odvolací námitku, se kterou by se mohl žalovaný vypořádat. Za takové situace bylo povinností žalovaného přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43). Soud si je však vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, ve kterém Nejvyšší správní soud nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Soud musí postupovat v souladu s principem plné jurisdikce a s ohledem na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a ve smyslu ustálené judikatury (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71) vypořádat to, co žalobkyně namítá v žalobě. Byť tedy žalobkyně mohla většinu námitek uplatnit již ve správním řízení, neboť směřují zejména proti kvalitě výroku nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nejsou tyto námitky ze soudního přezkumu vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, pokud se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobkyně ve správním řízení neuplatnila.
14. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uplatnila v žalobě velké množství žalobních bodů a soud vyhodnotil jako důvodné jen některé z nich, zařadil vypořádání těchto žalobních bodů do úvodu této části rozsudku a následně vypořádal nedůvodné žalobní body. Soud podotýká, že nevypořádal námitky v pořadí, v jakém byly uplatněny, jelikož v některých z nich brojila žalobkyně na různých místech žaloby proti napadenému rozhodnutí z obdobných souvisejících důvodů. Tyto dílčí námitky proto soud vypořádal jako jeden celek bez ohledu na to, v jakém pořadí byly uplatněny.

Vady výroku

15. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje nedostatečnou skutkovou i právní kvalifikaci, jelikož z výroku nelze dovodit, že by údajný skutek vůbec vykazoval znaky přestupku, natož jakého. Ve výroku je toliko uvedeno, že řidič vozidla zaparkoval v místě zákazu zastavení, není však uvedeno a nelze dovodit, zda zastavil, či stál, a to konkrétně na silniční vegetaci, aniž by to bylo povoleno místní úpravou [a tím tak porušil § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu]. Nelze tak dojít k závěru o naplnění skutkové podstaty a odpovědnosti žalobkyně dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Dle žalobkyně měl správní orgán I. stupně ve výroku uvést, že se jednalo o stání, neboť zákaz zastavení na daném místě zjevně neplatil. Žalobkyně k tomuto žalobnímu bodu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017-43, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41.
16. Jelikož byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodný § 68 odst. 2 správního řádu. U výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy zvýšenou měrou dbáno, aby byl výrok specifikován tak, že dané jednání je nezaměnitelné s jiným jednáním. Výrok rozhodnutí musí obsahovat údaje obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s

jiným. Taková konkretizace skutku je nezbytná pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, dle jehož druhé právní věty „pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ I přes zásadní význam výrokové části rozhodnutí týkající se vyslovení viny tak Nejvyšší správní soud připustil určitou míru jeho neurčitosti, která může být do určité míry doplněna odůvodněním.

17. Jak ve výroku prvostupňového rozhodnutí, tak ve výroku napadeného rozhodnutí je skutek ve vztahu k protiprávnímu jednání řidiče slovně popsán pouze tak, že řidič „zaparkoval motorové vozidlo v místě zákazu zastavení“ a že „tím bylo porušeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu“. Nic víc není ani v odůvodnění uvedených rozhodnutí. Nebýt právní kvalifikace, nebylo by z uvedených rozhodnutí vůbec patrné, že sankcionováno je zastavení (stání) na silniční vegetaci. Popis místa ve vztahu k silniční vegetaci (tedy uvedení o jaký typ silniční vegetace a kde se tato vegetace nachází) zcela chybí, a to nejen ve výroku, ale i v odůvodnění obou správních rozhodnutí. Tento údaj přitom nelze zjistit ani ze správního spisu, neboť z fotodokumentace v něm obsažené lze sice zjistit, že vozidlo stojí na místě, na kterém je stání zakázáno svislou dopravní značkou č. B 29 „Zákaz stání“, nelze z ní ale zjistit, zda vozidlo stojí na silniční vegetaci, neboť z důvodu velké louže pod vozidlem není patrné, kde končí vozovka a kde na ni navazuje silniční vegetace (a jaká). V té souvislosti soud upozorňuje, že místo správního deliktu žádným dalším údajem blíže nespecifikovala prvotně ani městská policie, ta však vycházela z jiné právní kvalifikace skutku (zákaz stání, porušení dopravní značky, k tomu srov. oddíl *Změna právní kvalifikace skutku*). Ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně sice poukazuje na fotodokumentaci týkající se předmětného správního deliktu a předmětná fotodokumentace je součástí správního spisu, bližší popis místa a způsobu spáchání deliktu však chybí a tento nedostatek nedoplnil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, ačkoli by provedením dalších důkazů (například pomocí mapového portálu www.mapy.cz užitím funkce *street view*) bylo možné ověřit, kde vozidlo žalobkyně v okamžiku kontroly městské policie přesně stálo. Nebylo ale na místě, aby dokazování tímto směrem prováděl soud, neboť i kdyby určil přesné místo, kde vozidlo stálo, a určil i to, zda to bylo na silniční vegetaci, nemohl by odstranit vady výroku prvostupňového rozhodnutí. Tuto možnost má pouze žalovaný.
18. Protože správní orgány neuvedly náležitosti, kterými je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím porušily ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního

soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Soud pro úplnost uvádí, že není rozhodné, zda vozidlo na daném místě stálo nebo zastavilo, neboť § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu zakazuje řidiči nejen stání na silniční vegetaci, ale i jen zastavení, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci. Žalobní bod je v uvedené části důvodný.

19. Soud se dále zabýval dalšími vytýkanými nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně poukázal na právní úpravu týkající se uvedeného správního deliktu [§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a § 10 zákona o silničním provozu, a též § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu], přičemž tyto odkazy žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí upřesnil tak, že konkrétně odkázal na odst. 3 ustanovení § 10 zákona o silničním provozu a konstatoval, že porušením § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu se řidič motorového vozidla dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
20. Dílčí námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně neuvedl ve výroku ani v odůvodnění, zda údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, soud uvádí, že okolnost (ne)způsobení nehody vzhledem k povaze věci není relevantní, a nadto pravděpodobně jde o součást argumentace týkající se jiného případu.
21. Pokud jde o námitku žalobkyně ohledně absence odkazu ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (s tím, že uvedená kritéria dle žalobkyně nebyla zohledněna při výměře pokuty), a dále na konkrétní ustanovení obsahující použitou sankční sazbu a odůvodňující uložení náhrady nákladů řízení, konstatuje soud, že tyto výtky nejsou důvodné, a to s přihlédnutím k tomu, že bližší údaje obsahuje též odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a odkazy na vybraná ustanovení byla upřesněna žalovaným ve výroku napadeného rozhodnutí (tj. dílčí nedostatky byly zhojeny žalovaným). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu výrok rozhodnutí nemusí obsahovat ustanovení, které obsahuje sankční sazbu, je ovšem třeba, aby sankční rozmezí bylo uvedeno alespoň v odůvodnění rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí sice neuvedl konkrétní rozmezí pokuty, žalovaný však do výroku doplnil související odkaz na zákon o silničním provozu [§ 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona], rozhodný pro určení výše pokuty (použije se rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje).
22. K neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71, který se zabýval totožnou žalobní námitkou, s níž se tento soud přesvědčivě vypořádal. Předně uvedl, že § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nezakládá nezákonnost rozhodnutí o sankci.

23. Ve vztahu k náhradě nákladů řízení správní orgán I. stupně sice odkázal toliko na § 79 správního řádu a vyhlášku Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., avšak žalovaný upřesnil, že povinnost uhradit náklady řízení je opřena konkrétně o § 6 odst. 1 citované vyhlášky.
24. Nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně blíže neodůvodnil výši uložené pokuty. Uvedl totiž v odůvodnění, že přihlédl k závažnosti (zjištěných závad), významu a době trvání protiprávního jednání, jakož i ke všem skutečnostem i vyjádření provozovatele vozidla, jakkoli se jedná o hodnocení v obecné rovině. Byla však uvedena konkrétní kritéria, která byla správním orgánem I. stupně zohledněna pro určení konkrétní výše ukládané pokuty, přitom správní orgán I. stupně též uvedl, že se jedná o přiměřenou pokutu v dolní hranici sazby odpovídající okolnostem případu. Soud nepopírá, že odůvodnění ve věci sankce je úsporné, nicméně s ohledem na minimální výši sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby nevykazuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádný excés ani prvky svévole. Soud shledává uloženou sankci ve výši 1 500 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem, neboť nižší sankci zákon v době rozhodování správního orgánu I. stupně ani neumožňoval uložit.

Nepřezkoumatelnost

25. Žalobkyně dále namítá, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán I. stupně nijak neodůvodnil hodnocení důkazů, a to zejména fotodokumentace, která je jediným důkazem o skutkovém ději. K tomu žalobkyně uvedla, že má za to, že z fotodokumentace nelze žádným způsobem dovodit, že by v místě, kde mělo být ponecháno vozidlo, měl platit zákaz zastavení. Z fotodokumentace lze toliko dovodit, že na takovém místě mohl platit zákaz stání, neboť fotodokumentace zachycuje toliko značku č. B 29 („Zákaz stání“). Správní orgány se proto dopustily deformace důkazu, když z fotodokumentace (a dalších podkladů) dovodily, že v daném místě platil zákaz zastavení. Přitom ale nebylo prokázáno ani porušení dopravní značky č. B 29, jelikož správní orgány neřešily, neprokázaly a neodůvodnily, že by tato značka byla na dané místo stanovena opatřením obecné povahy, ač se tím z úřední povinnosti zabývat měly.
26. Správní orgán I. stupně se nezabýval legální definicí zastavení a stání, jeho závěr o porušení zákazu zastavení je nepodložený a neodůvodněný. V té souvislosti žalobkyně upozorňuje, že nebylo nijak prokázáno, že by řidič žalobcova vozidla s vozidlem na daném místě stál, a nikoliv pouze zastavil (žalobkyně tvrdí, že řidič měl pouze předávat balík osobě nacházející se v nedalekém domě). Fotodokumentace z místa přestupku není nijak datována, a nebyl proveden ani jiný důkaz, ze kterého by bylo možné dovodit, po jak dlouhou dobu vozidlo žalobkyně na daném místě parkovalo (přitom zastavení může trvat až půl hodiny, k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016-36). Nadto správní orgán I. stupně neřešil a neprokázal, že vozidlo bylo zastaveno na silniční vegetaci.
27. Správní orgán I. stupně se nezabýval ani materiální stránkou přestupku, nezohlednil konkrétní okolnosti případu. Příslušné úřední osoby postupovaly mechanicky a šablonovitě, napadená rozhodnutí jsou proto jen mechanicky vyplněnou šablonou. Správní orgán I. stupně se nevypořádal ani s návrhem na svědeckou výpověď pana Y., a protože byl tento důkaz opomenut, bylo porušeno práva žalobkyně na spravedlivý proces.
28. Předně je třeba uvést, že v dané věci není na místě se blíže zabývat tím, jaká dopravní značka regulovala zastavení a stání v místě, kde se nacházelo předmětné vozidlo, neboť

porušení dopravního značení napadeným rozhodnutím sankcionováno nebylo. Pokud jde o otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k stání (zastavení) na silniční vegetaci, postačí pak odkázat na závěry učiněné ve vztahu k námitkám týkajícím se vad výroku, neboť již tam soud konstatoval, že popis místa ve vztahu k silniční vegetaci (tedy uvedení o jaký typ silniční vegetace a kde se tato vegetace nachází) zcela chybí, a to nejen ve výroku, ale i v odůvodnění obou správních rozhodnutí. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]

29. Jak již soud uvedl shora, z pohledu aplikace § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu není rozhodné, zda vozidlo na daném místě stálo nebo zastavilo, neboť toto ustanovení zakazuje řidiči nejen stání na silniční vegetaci, ale i jen zastavení, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci. Není proto potřebné se v dané věci touto otázkou nyní blíže zabývat, a to i s ohledem na důvody, které soud vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí. V dalším řízení poté, co žalovaný skutek řádně popíše, však bude na místě, aby se žalovaný i touto otázkou zabýval.
30. K naplnění materiální stránky deliktu musí soud konstatovat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech (a takovým případem je i posuzovaná věc) i materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, uvedl, že *„[m]ateriální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“* Typová nebezpečnost (škodlivost) jednání je zákonodárcem vyjádřena implicitně skrze znaky skutkové podstaty správního deliktu a oprávnění správního orgánu postihovat pachatele. I zdánlivě bagatelní a rozšířené poklesky účastníků silničního provozu vyžadují důsledné postihování z moci úřední, neboť vědomí neodvratnosti sankce zvyšuje účinnost právní regulace a posiluje motivaci k chování v souladu s právem. Toliko v případě mimořádných skutkových okolností, vymykajících se běžným situacím, by mělo být zvažováno, zda závažnost formálního porušení právního předpisu neklesla pod úroveň odůvodňující uložení sankce. Žalobkyně ovšem v průběhu správního řízení netvrdila a ani neprokázala na své straně takovou okolnost, jež by vylučovala pravidelný následek porušení právní povinnosti ve formě pokuty.
31. K námitce šablonovitého a mechanického rozhodování ze strany správních orgánů soud uvádí, že správní orgány vydávají tak velké množství rozhodnutí v typově skutkově i právně shodných věcech, a nelze tedy očekávat, že se budou obsahově výrazně odlišovat. Je obecně dostačující, pokud rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.
32. Návrh na svědeckou výpověď pana Y. žalobkyně v průběhu řízení nevznesla, tudíž nelze žalovanému ani správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že se s tímto návrhem nevypořádali. Nadto by ve správním spise není založena listina dokládající provedení lustrace v Centrální evidenci obyvatel, je soudu z úřední činnosti známo, že tato osoba, která je jako řidič zmocněncem žalobkyně, tj. společností F. C.s. r. o., opakovaně označována v celé řadě správních řízení, pod žalobkyní uvedenými údaji centrální evidencí obyvatel neprochází.

Prekluze

33. Dle názoru žalobkyně zanikla ke dni 20. 10. 2016 odpovědnost žalobkyně za správní delikt (nyní přestupek), a to podle § 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť dle těchto ustanovení je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (tj. od 20. 10. 2015), přičemž žalovaný byl dva roky nečinný (napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni až dne 26. 10. 2017). Ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které vylučuje, aby k promlčení došlo dříve, než podle dřívější úpravy, je protiústavní pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Zákon o odpovědnosti za přestupky, který je pro žalobkyni příznivější, je nutné v této věci aplikovat.
34. Žalovaný uvedl, že ze spisu vyplývá, že zahájil řízení o správním deliktu včas do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl (§ 125e odst. 3, 5 zákona o silničním provozu), odpovědnost žalobkyně za správní delikt tak nezanikla.
35. Podle § 125e odst. 3 silničního zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Uvedené větě je třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let ode dne, kdy byl delikt spáchán. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let od spáchání správního deliktu odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. Toto ustanovení zakládá subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtu odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Subjektivní lhůta spočívá v tom, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Subjektivní lhůta se tedy vztahuje k povědomí správního orgánu o správním deliktu. Objektivní lhůta má za následek, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, jelikož spojení „nejpozději do 4 let“ nemíří na nutnost, aby správní orgán do 4 let zahájil řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 As 279/2016-38).
36. Správní delikt žalobce byl projednán při splnění obou těchto lhůt. Žalovaný při posouzení zániku odpovědnosti žalobkyně správně vycházel z úpravy dle § 125e odst. 3 silničního zákona. I soudní praxe zastává názor, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká podle § 125e odst. 3 silničního zákona, nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20).
37. Uvedené závěry se přitom vůči jednání žalobkyně uplatní i po vstupu v účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. po 1. 7. 2017, neboť nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Výše uvedený názor obecně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017-19, ve kterém uvedl že „že ke dni 1. 7. 2017nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právnícké nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli

vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že „[u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Úvahy o nesouladu ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod tudíž nejsou na místě. Žalobní bod není důvodný.

Změna právní kvalifikace skutku

38. Žalobkyně namítá, že správní orgán v průběhu řízení zjevně změnil právní kvalifikaci skutku, aniž o tom žalobkyni před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměl, a žalobkyni tak nebylo umožněno se s touto změnou seznámit a v rámci své obhajoby na ni reagovat. Žalobkyně upřesnila, že od počátku řízení byla stíhána pro porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nezajistila, aby řidič jejího vozidla nezaparkoval v místě zákazu zastavení (k tomu žalobkyně odkázala na příkaz a oznámení o zahájení řízení a předvolání), avšak podle výroku prvostupňového rozhodnutí mělo dojít k porušení § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu [a nikoliv porušení § 4 písm. c) téhož zákona]. Pokud by žalobkyně věděla, že je jí kladeno za vinu parkování na silniční vegetaci, přizpůsobila by tomu svou obhajobu (uvedla by, že z fotografií je patrné, že vozidlo stojí výhradně na pozemní komunikaci a že nebylo nijak prokázáno, že by vegetace vedle pozemní komunikace byla silniční vegetací). Žalobkyně proto zdůraznila, že touto závažnou procesní vadou bylo porušeno její právo na spravedlivý proces.
39. V souzené věci není pochyb o tom, že řízení bylo původně zahájeno a vedeno o správním deliktu, který správní orgán I. stupně kvalifikoval jako skutek spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu (§ 125f odst. 1 citovaného zákona), neboť řidič motorového vozidla RZ X dne 30. 6. 2015 v 13:40 hod v ulici X v obci L. n. L. zaparkoval v místě zákazu zastavení, čímž bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (dle kterého *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*). Z výroku prvostupňového a napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu tím, že podle § 125f odst. 1 v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť řidič motorového vozidla RZ X dne 30. 6. 2015 v 13:40 hod v ulici X v obci L. n. L. zaparkoval v místě zákazu zastavení, čímž bylo porušeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu (dle kterého *řidič nesmí zastavit a stát na silniční vegetaci, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci*), a tímto jednáním se řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
40. Soud konstatuje, že faktický popis protiprávního jednání v prvostupňovém (napadeném) rozhodnutí se oproti popisu v oznámení o zahájení řízení podstatně nezměnil, došlo však

k jiné právní kvalifikaci skutku. Vystává tak otázka, zda správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud žalobkyni o změně právní kvalifikace skutku, který byl předmětem správního řízení, neuvědomil.

41. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, na který žalobkyně přílehavě odkázala, vyplývá, že byť procesní předpisy takový postup neupravují, může správní orgán v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení (ve věcech správního trestání musí být takovýmto úkonem zachována totožnost skutku). Správní orgán však musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.
42. Správní orgán I. stupně této své povinnosti nedostál, neboť žalobkyni s upřesněním předmětu řízení (odlišným právním posouzením skutku) před vydáním svého rozhodnutí výslovně neseznámil a nedal jí možnost se k němu vyjádřit. Správní orgán I. stupně sice žalobkyni oznámením a předvoláním ze dne 24. 9. 2016 předvolal k ústnímu jednání na den 13. 10. 2015 a poučil ji mimo jiné o právu vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se jí kladou za vinu, a k důkazům o nich, jakož i o možnosti seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí, z uvedeného oznámení ovšem žádným způsobem nevyplývalo, že by správní orgán I. stupně měl v úmyslu předmět řízení upřesňovat. Ostatně v protokolu o ústním jednání v nepřítomnosti žalobkyně ze dne 13. 10. 2015 (ke kterému se žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili) byl správní delikt stále kvalifikován podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 zákona o silničním provozu (aniž by bylo blíže upřesněno protiprávní jednání řidiče motorového vozidla), přitom ani z části protokolu zachycujícího provedení důkazů (které správní orgán I. stupně shromáždil před vydáním příkazu) nevyplývá (žádná) právní úvaha správního orgánu I. stupně, podle které by šlo o neoprávněné zastavení na silniční vegetaci [porušení § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu].
43. Správní orgán I. stupně o upřesnění předmětu (pravděpodobně na základě provedeního dokazování) žalobkyni nijak neinformoval, a upřel jí tak možnost v rámci řízení na tuto změnu reagovat, vyjádřit se k ní a přizpůsobit jí svou procesní obranu. S ohledem na závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26, má však soud za to, že tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K přehodnocení právního posouzení skutku (upřesnění předmětu řízení) došlo totiž ještě v rámci prvostupňového řízení. Žalobkyně se tak o upřesnění předmětu řízení dozvěděla nejpozději v okamžiku doručení prvostupňového rozhodnutí, a mohla tedy na tuto změnu plně reagovat v průběhu odvolacího řízení, přičemž žalovaný by tyto věcné námitky jistě vypořádal. Tento žalobní bod není důvodný.

Protiústavnost skutkové podstaty

44. Žalobkyně namítala, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy, neboť moc výkonná účelově přenáší odpovědnost za jednání řidiče na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla. Fakticky absolutní objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče porušuje zásadu presumpce neviny a princip neodvratnosti sankce za spáchaný delikt. Omezení základního

práva provozovatele vozidla přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích.

45. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobkyně by se odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla zbavila, pokud by označila řidiče vozidla, avšak pokud tak neučinila, musí nést následky svého jednání.
46. Soud k namítané protiústavnosti poukazuje na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (kterým žalobkyní zmiňovaný návrh Krajského soudu v Ostravě jako nedůvodný zamítl). Ústavní soud neshledal nesoulad napadeného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ústavní soud mj. uvedl, že *„[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinností neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“*
47. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud České republiky již § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu podrobil testu ústavnosti a dospěl k závěru, že toto ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem, je i tento žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další právně relevantní argumenty, které by bylo nutné zohlednit, a zdejší soud je nálezem Ústavního soudu vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy).

Diskriminace

48. Žalobkyně namítá, že ze strany správních orgánů dochází při řešení přestupků podle § 125f zákona o silničním provozu dlouhodobě k diskriminaci, neboť přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nejsou stíhány. K prokázání tohoto tvrzení navrhl žalobkyně provést dokazování, v rámci kterého bude znaleckým posudkem nebo objektivně a za přítomnosti nestranné osoby a žalobkyně prověřeno, zda Městská policie L. n. L. dokumentuje a oznamuje i přestupky spáchané vozidlem se zahraniční registrační značkou a zda správní orgán všechna tato oznámení bez výjimky řeší zákonem předvídaným způsobem. Pokud správní orgán systematicky určité osoby nestíhá, není ústavně konformní, aby byly ostatní osoby, které se měly dopustit téhož nebo podobného protiprávního jednání, sankcionovány nebo vůbec stíhány. Jednalo by se o nepřipustnou libovůli, nebyla by zachována rovnost v právech.

49. Žalovaný poukázal na § 125j zákona o silničním provozu s tím, že porušení právních povinností dopadá i na osoby provozující vozidlo v zahraničí. Řízení je po oznámení dokončeno v zemi přestupce a provozovatele podle příslušných předpisů země původu.
50. Polemika žalobkyně o tom, zda a jak správní orgány stíhají přestupky spáchané vozidlem, jehož provozovatelem je zahraniční osoba, nemá pro souzenou věc význam. Předmětem soudního přezkumu je delikt ní jednání žalobkyně, nikoliv hodnocení práce správních orgánů a obecní policie. Žalobkyně se nemůže dožadovat postupu, aby nebyla sankcionována za jednání, které je podle českého právního řádu postižitelné v případě, že tvrdí, že jiný subjekt zůstal nepostižen. Jak přesně vyjádřil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012-40, „*princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či obdobné) nepostiženo. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.*“
51. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně nemůže dovolávat ve svůj prospěch nečinnosti správních orgánů v případech, ve kterých měly konat, není žalobní bod důvodný. Soud nepřistoupil ani k prověřování statistických údajů ohledně postihování tuzemských a zahraničních provozovatelů motorových vozidel, neboť se nejedná o skutečnost, která by měla význam pro posouzení tohoto žalobního bodu. Jednání, které je žalobkyni přičítáno, spočívá v objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Žalobkyně je postižitelná za to, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, a proto musí strpět sankci, která je s tímto správním deliktem spojena.

Nesouhlas se zveřejněním osobních údajů

52. K požadavku na úplnou anonymizaci rozhodnutí v případě, že bude uveřejněno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, uvádí, že tato argumentace jde mimo rámec předmětu řízení, kterým je toliko přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobní legitimace se v této věci může opírat pouze o tvrzení, že byl žalobce zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Tuto povahu tvrzení o nepříznivých důsledcích uveřejnění neanonymizovaného (nebo jen částečně anonymizovaného) rozhodnutí soudu na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu zjevně nemají. Tato argumentace ostatně ani není směřována zdejšímu soudu, nýbrž je určena Nejvyššímu správnímu soudu. Soud se proto uvedenou argumentací nezabývá.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nespecifikoval dostatečně konkrétně ve výroku rozhodnutí skutek kladený žalobkyni za vinu, přičemž jeho spáchání ani řádně neodůvodnil, a tyto vady nenapravil ani žalovaný, dopustily se správní orgány nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a jejich rozhodnutí jsou také

nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle těchto ustanovení soud napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu, že její postup v řízení (v dané věci označování neexistujícího řidiče v kombinaci s prodlužováním řízení posíláním nejprve nepotvrzených elektronických podání a následně elektronicky podepsaných a dlouhodobou pasivitou ve správním řízení, kterou se následně snaží zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny) představuje z její strany, resp. ze strany jejího zmocněnce, za jehož výběr je zodpovědná, případ sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. Řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.), a nikoliv jako jeden z nástrojů směřujících k dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt bez jeho věcného projednání. Procesní strategii žalobkyně a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobkyně jako tehdejšímu substitutovi nepochybně známa například z věcí zdejšího soudu pod sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015, 45 A 68/2015, 46 A 90/2015 či 46 A 54/2016) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže byla v meritu žalobkyně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu